

fatte Forslaget saaledes, at det ikke bliver muligt for Kommunerne ad den Vej, Ministeren paaviste, at unddrage sig Beskatning.

Finansministeren (Hage): Det eneste Spørgsmaal af nogen større Rækkevidde, som er bleven fremdraget paa ny, siden jeg i Forgaars havde Ordet, er Spørgsmaalet om, hvorvidt Besætning og Inventarium skal medregnes ved Værdsættelsen af en Ejendom til Ejendomsskyld. Det ærede Medlem for Skive (Dalsgaard) er udførlig vendt tilbage dertil. Det ærede Medlems Argumentation har imidlertid paa mig kun gjort det Indtryk at bestyrke mig i min Opfattelse af, at den Bestemmelse, som findes i Regeringsforslaget, er den rette. Det ærede Medlem er i Besiddelse af megen Skarpsindighed, og jeg erkender i det hele taget hans Klogskab og Dygtighed. Men hans Skarpsindighed har ofte en sagføreremæssig Ensidedighed, og han ledes let til at hænge sig i det rent formelle uden at tage tilstrækkeligt Hensyn til det virkelige. Det ærede Medlem kan ikke faa sin Tanke bort fra den rent juridisk formelle Distinktion mellem, hvad der er fast Ejendom, og hvad der er Løsøre. Han kan ikke faa Øje paa, at hvad det her drejer sig om, er det økonomiske Synspunkt paa Ejendommen, betragtet som Bedrift, og at man ud fra dette Synspunkt ikke kan skille selve Ejendommen fra de Produktionsmidler, som nødvendig høre til for at benytte den i det Øjemed, hvortil den overhovedet er bestemt til at bruges. Det ærede Medlem vil have meget vanskeligt ved at komme uden om de vidtrækkende Konsekvenser, som en Fornægtelse af dette Synspunkt medfører med Hensyn til Værdsættelsen af industrielle Ejendomme. Man vil ud fra hans Opfattelse nødsages til at skelne imellem, hvad der i strengeste Forstand kan betegnes som fast Ejendom og hvad der er Løsøre. Man vil komme ind paa de største Urimeligheder; man maa gøre Forskel paa en Dampmaskine, der er fast, og en Dampmaskine, der er sat paa Hjul; paa en faststaaende Kran, og en Kran, der løber paa Skinner; paa en Væv, der er skruet til Gulvet, og en Væv, der kan flyttes. Det ærede Medlem mener, at naar man indfører de samme Regler med Hensyn til industrielle Ejendomme, som han vil have indført med Hensyn til Landbrugsejendomme, vil man i finansiell Henseende neppe komme til at ofre mere end de samme 20 pCt., som man kan antage, at Virkningen i finansiell Henseende gennem-

snitlig vil være for Landbrugsejendommens Vedkommende. Jeg tror, han tager Fejl deri. Man vil langt snarere komme til 50 pCt. eller endnu mere under den Værdi, som kan paaregnes, naar de industrielle Ejendomme vurderes overensstemmende med Regeringsforslaget. Og det vil kun blive de rene Beboelsesejendomme, for hvilke der ikke vil ske nogen Forandring i Vurderingsreglerne. Jeg er overbevist om, at det vil blive nødvendigt at gaa op til mindst $\frac{9}{10}$ pro mille for at faa det samme Udbytte af Skatten. Imidlertid vil en fortsat Debat om dette Spørgsmaal ikke føre os videre; jeg har erklæret, at jeg skal være rede til yderligere at tale om Sagen med det ærede Udvalg inden 3die Behandling, og vi faa da se, om det er muligt at komme til en Affattelse, som kan tilfredsstille mere til alle Sider, end de hidtil antydede Løsninger. Men jeg tilstaar, at jeg tvivler om, at det er muligt at finde en saadan, og i alt Fald er jeg fuldstændig paa det rene med, at Principet i Regeringsforslaget er det rette. — Dernæst har det samme ærede Medlem paa ny udtalt sig om det Ændringsforslag, han har stillet om, at der i Aaret 1903 skal opkræves Bygningsafgift for et Kvartal ekstra. Det ærede Medlems Tilbøjelighed til formelle og ensidige Betragtningssmaader finder her et ualmindeligt klart Udtryk; hans advokatoriske Skarpsindighed gaar her overordentlig vidt. Den kongelige Resolution af 5te Januar 1842 siger „at det fremdeles skal have sit Forblivende ved, at den ved Forordning af 1ste Oktober 1802 paabudne Bygningsafgift af Staden Kjøbenhavn og dens Forstæder opkræves, i Stedet for til 1ste April og 1ste Oktober ved Udgangen af Juni og December Maaneder for hvert sidst forløbne Halvaar.“ Denne Bestemmelse vil det ærede Medlem have forstaaet saaledes, at naar der opkræves Skat den 30te Juni for det sidst forløbne Halvaar, saa menes dermed ikke det Halvaar, der udløber den 30te Juni, men derimod det Halvaar, der er udløbet 3 Maaneder tidligere. Det forekommer mig, at dette Ræsonnement minder om en Advokat i gammel Stil, jeg kunde sige af den holbergske Skole. Men, lad mig forudsætte, at det ærede Medlem har Ret; lad mig forudsætte, at han vandt denne Proces, thi Proces vilde der blive, hvis man vilde forsøge at gøre hans Opfattelse gældende. Hvad vilde Resultatet saa blive? Det vilde kun blive det, at den samme Regel skulde gælde for Kjøbenhavn, som det ærede Medlem vil have gældende ogsaa